

Original legal
Binh
Hanoi, 12-2-1959
P. de

DEPT LEGAL
INDOCHINE
109232

NGÔ - BÍCH - SAN

kể

CHUYỆN CON THỎ

Tranh của TRINH HỮU NGỌC

138

Số 8

SÁCH HOA-XUAN
THANG-TIEN PHAT HANH

5 XU

GIẢI TRÍ

CHUYỆN LẠ THẾ GIỚI:

CÂY « CỎ THỤ »

Ở xứ Mexique có một cây trắc bách - diệp khổng-lồ sống đã được từ 8.000 đến 10.000 năm. Vòng quanh thân cây đo được 60 thước. Sức nặng của cây ấy tính được chừng 65 vạn (650.000) cân.

TRUYỆN CON THỎ

I

Ngày xưa, ở trong rừng có một con Thỏ rất tinh khôn. Một hôm Thỏ đang đứng nói chuyện với bạn là con dê thì trông thấy chú hổ đến. Thấy mắt hổ chăm chú nhìn dê, Thỏ dĩ tai bảo dê rằng :

— Này khéo ! Hổ muốn thịt anh lắm đây.

Dê run sợ, van thỏ :

-- Anh cứu tôi với !

Thỏ vội sẽ bảo :

16° Indoch. Piece

138

— Anh cứ yên tâm, mặc tôi.

Rồi cất to tiếng nói :

— Ta đã giết được năm con hồ lột da làm thảm.. Đây kia lại có một con để ta bắt cho được thêm tấm da nữa.

Hồ nghe nói sợ mất mật chạy biến vào rừng.

Một con khỉ thấy hồ vụt qua, gọi rặt lại hỏi :

— Chạy đi đâu mà hấp tấp thế ?

Hồ đáp :

— Tôi vừa gặp một con vật, hình thù bé nhỏ có hai cái tai giải. Tôi không biết là con gì mà vừa thấy tôi nó đã nói với bạn nó : « Ta đã giết được năm con hồ lột da làm thảm. Đây kia lại có một con, để ta bắt cho được thêm một tấm da nữa ». Tôi sợ quá, chạy chốn bán sống bán chết.

Khỉ nghe đoạn nói :

— Thử đến xem con vật nào mà đánh ác thế ?

Hồ lắc đầu bảo :

— Tôi chịu không dám quay lại nữa.

Khỉ lên mặt tự phụ :

— Sợ gì đã có tôi. Để tôi bắt con nhài sé sác cho mà coi.

Hồ vẫn chưa hết ngờ :

— Nhớ có sao, anh bỏ chạy để cái chết cho tôi.

Khỉ điềm nhiên bảo :

— Nếu anh có sợ tôi chạy thì chúng ta cùng buộc đuôi nhau lại.

Rồi khỉ nhảy lên lưng hồ cùng quay về đường cũ.

Mới thấy bóng hồ và khỉ, Thỏ đã lớn tiếng mắng :

— Con khỉ kia mày táo gan thật : nợ tao những năm hồ mà mày dám vác mặt đem đến giả có một !

Hồ nghe nói tưởng khỉ lừa mình đem nộp cho Thỏ, quay cổ cảm đầu chạy, bấy vĩa còn có ba. Lúc đã mệt,

Hồ dừng chân ăm lết quay nhìn lại chỉ thấy khỉ nằm lăn nhe hai hàm răng trắng trên đường. Hồ không giữ nổi cơn giận: — Anh đánh lừa tôi thế mà còn giám nhe răng ra cười! Và không biết rằng khỉ đã chết.

II

Thỏ vào một vườn rau ở gần bờ sông ăn vụng rau, chẳng may người chủ vườn có đề một cái nút thông lọng. Sung sướng vừa cứu được bạn là Dê. Thỏ không để ý đến nỗi mắc phải bẫy.

Người chủ vườn bắt được đem về giết Thỏ vào cái lò

để cạnh một cái nồi đất có thả mấy con cá. Thỏ nghĩ kế thoát thân, sẽ lên tiếng bảo lũ cá :

— Các người có muốn sống không ?

Lũ cá đáp :

— Có. Nhưng bằng cách nào được ?

Thỏ nói :

— Cố cựa cạy thật khỏe cho đồ cái nồi xuống. Nếu đến chiều nay thì không khỏi nằm trong chảo mất.

Làm huyên náo giữ quá, cái nồi đồ nghiêng, lũ cá nhẩy cả ra ngoài. Thỏ liền to tiếng kêu cho chủ nhà nghe thấy :

— Oi thôi ! Cá... Cá nhẩy cả ra ngoài rồi !

Chủ nhà vội vàng chạy đến, và không biết làm thế nào bắt được cá liền vớ cái lò để chụp lấy. Thỏ thừa cơ nhẩy qua chân người chủ nhà chốn thoát.

III

Thỏ đến một cái ao có rất nhiều ốc.

Một con trông thấy Thỏ liền bò ra hỏi chuyện.

— Tôi nghe nói anh chạy nhanh lắm. Có thật không ?

Thỏ đáp :

— Phải. Không có ai chạy nhanh hơn ta.

Nghe Thỏ nói khoe mình, Ốc nghĩ một lúc rồi bảo :

— Anh có dám chạy thi với tôi không ?

Thỏ ngạc nhiên, chợn mắt nói :

— Mi chạy thi với ta ! Mi không đồ chứ ?

Ốc điềm nhiên đáp :

— Nếu anh có sợ thì thôi cũng không sao.

— Ta mà sợ !

— Vậy chúng ta hãy chạy vòng quanh cái ao này.

Ốc liền đi tìm các bạn, rủ tai bảo :

— Chúng ta không chạy nhanh bằng Thỏ, nhưng chúng

ta sẽ rải rác ở khắp bờ ao này. Hễ Thỏ lên tiếng hỏi, thì anh nào ở trước mặt Thỏ sẽ giả lời ngay.

Dặn anh em đứng mỗi người một nơi xong, Ốc ra bảo Thỏ :

— Nào chúng ta chạy !

Chạy được một quãng Thỏ hỏi :

— Ốc đâu ?

Con ốc ở trước mặt giả lời : — Đây !

Thỏ càng cố chạy nhanh hơn. — Nhưng vừa hỏi lại : Ốc đâu ? đã nghe thấy tiếng : Đây ! trước mặt. Thỏ lại càng cố chạy nhanh.., nhanh hơn nữa.

Lúc mệt quá, Thỏ dừng chân nghỉ thì con ốc ngay trước mặt đến bảo rằng :

— Thôi từ giờ anh đừng nên đến uống nước ở cái ao này nữa !

Thỏ then quá lùi ra chồn thàng.

IV

Thỏ đói bụng đương lang thang tìm mồi, chợt trông thấy một bà cụ già đi chợ về, đầu đội một thúng đầy những rau và chuối, Thỏ muốn ăn chuối lắm liền nằm lăn trên đường giả vờ chết.

Bà cụ đến trông thấy tưởng Thỏ chết thật liền nhặt bỏ vào thúng, bụng chắc mồm bữa cơm chiều nay sẽ có một món nấu ngon.

Trong lúc bà cụ hí hửng nghĩ đến bát thịt thỏ nóng và thơm sắp được ăn thì anh chàng Thỏ láu-lỉnh đã lằm lằm hết nải chuối và gặm cả đến chỗ rau.

Về đến nhà, bà cụ vừa đặt thúng xuống Thỏ vội rún mình nhẩy bỏ ra chạy biến mất.

Bà cụ tung hứng đứng nhìn theo.

V

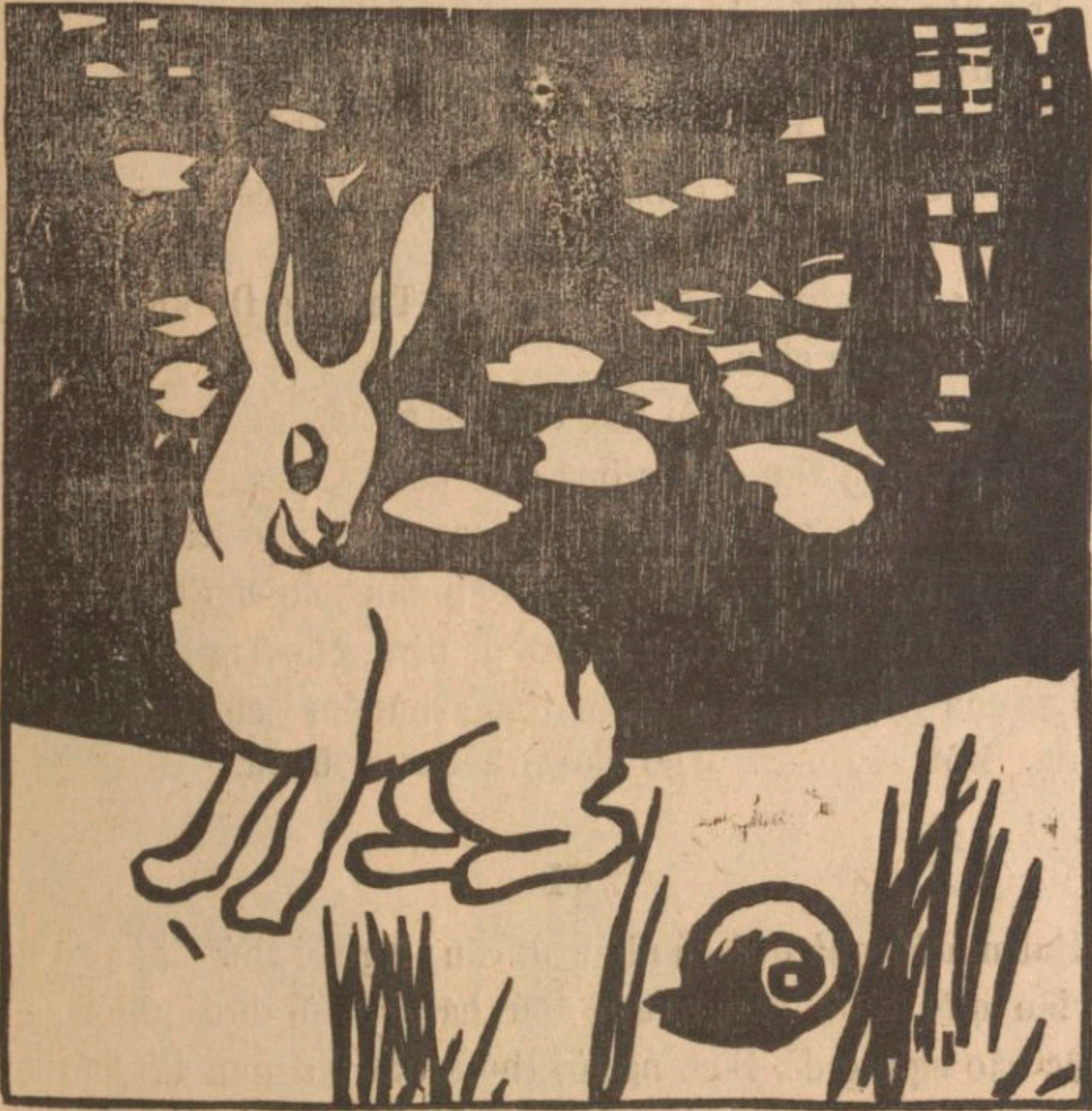
Một hôm Giang đi bắt cá, đến một cái ao đã gần cạn hết nước. Ở đấy có rất nhiều cá, Giang bắt lên ăn con nào cũng đầy những bùn.

Cá liền bảo :

— Nếu Ngài muốn sơi, sao Ngài không rửa chúng tôi đi đã.

— Nhưng ta biết rửa ở đâu ?

— Ở hồ bên kia. Ngài cứ mang cả chúng tôi sang, chúng tôi rửa mình sạch sẽ xin bơi lên gần mặt nước để ngài sơi.

Nhưng cá gập nước, con [nào cũng chôn cả xuống đáy hồ. Giang nhìn xuống nước hét :

— Chúng bay có bơi lên cho ta ăn không ?

Cá nào có lên. Giang giận lắm liền đi tìm hết các bạn ở rìng lại. Chắn vắt mình ngang hồ làm cái chắn nước, Voi lấy vòi thụt và các con vật khác đều ra sức tát cho cạn.

Một chú chép con sợ lắm, nhảy lên bờ để tìm sang hồ khác, gập Thỏ.

— Chép đi đâu đấy ?

— Giang đương giận chúng tôi, rủ các bạn đến tát hồ cho cạn để báo thù. Tôi sợ chết nên chạy chôn.

Thỏ yên ủi Chép, bảo :

— Đừng sợ em ạ, ta sẽ cứu các em.

Đoạn Thỏ đi ngắt chiếc lá xen, chọc thủng cho nó giống một cái thư rồi cùng chép đến bên hồ. Đến nơi Thỏ lên tiếng hỏi :

— Có ai đọc được cái thư này của Thượng-Đế không ?
Con nào cũng chịu.

--- Vậy anh em đợi tôi đọc cho mà nghe.

Cầm chiếc lá xen, thỏ giống giặc nói :

— Hãy đánh què chân những con vật cao cẳng, cắt cánh những con Giang bắt cá, đập đầu Cáo và Chăn, bẻ sừng Trâu và Hươu, rút ngà Voi để dâng cho Thượng-Đế

Các con vật nghe Thỏ đọc, sợ mất mật chạy chốn cả vào rừng. Một lần nữa, Thỏ đã cứu được lũ cá.

VI

Hai người nhà quê rủ nhau đi câu. Người thứ nhất đề lờ lên một cành cây, người thứ hai đặt lờ dưới nước, buộc vào ngang dẽ. Đêm người thứ nhất lần đến lấy hết cá ở lờ dưới đem cho vào lờ mình. Khi người thứ hai qua thăm thấy lờ bạn ở trên cây đầy cá còn lờ của mình ở dưới nước rỗng không, nghĩ :

— Anh này chắc đã đánh cắp của mình.

Liên đem việc ấy thưa quan.

Quan hỏi cung xong rồi phán :

— Cá ở lờ nào là của người ấy.

Người nhà quê ức lắm, buồn lang thang vào rừng gặp Thỏ. Thỏ hỏi :

--- Bác đi đâu mà không vui thế ?

— Tôi vừa thua kiện xong.

— Chuyện ra sao ?

quê kể hết đầu đuôi, Thỏ liền bảo :

— Ông phiền nữa, tôi sẽ giúp bác việc này.

Rồi rủ nhau cùng lên quan. Thỏ vào thưa :

— Lúc này tôi vừa trông thấy con cá trèo lên cây ăn lá.

Quan nghe nói mắng :

— Người nói láo. Ông bà bố mẹ ta, và ta nữa cũng chưa bao giờ thấy cá leo cây.

— Quan chưa bao giờ thấy cá leo cây thì tất nhiên quan không có thể thấy cá mắc lơ ở trên cành cây được.

Quan hiểu ý, xét lại lần nữa rồi xử cho cá về

người nhà quê có đặt lò dưới nước và trị tội anh chàng đánh cắp kia.

VII

Chú Cá Sấu ít lâu nay vẫn thâm thù Thỏ vì đã bị Thỏ đánh lừa mấy lần. Một hôm đương nằm phơi mình trên bờ, Cá Sấu trông thấy Thỏ ở xa đi lại. Cá Sấu tưởng đánh lừa được Thỏ, liền giả vờ chết há rộng miệng ra. Thỏ láu lỉnh liền nhặt một trạc cây khô rắn đến dựng đứng ngang trong miệng Cá Sấu. Rồi trịnh trọng bước vào, Thỏ đến ngoáy nơi cuống họng, đi điếm một lượt hàm răng, mỉm cười nói một mình :

— Những răng này nhiều cái còn tốt có thể làm chuỗi dao được.

Cá Sấu nghe nói tức lắm toan ngậm miệng nhai ngẫu nhiên lấy Thỏ nhưng vướng trạc cây đau rầy rụa lên.

Thỏ liền nhẩy ra nhặt một cành cây đuổi đánh chú Cá Sấu đương nặng nề chạy chốn xuống nước.

VIII

Được ít lâu Thỏ thèm rau muống quá, lần đến gần hồ. Nhưng sợ Cá Sấu còn nhớ hiềm xưa, Thỏ lảng vảng dăng xa chưa dám tới sát bờ. Nhìn những ngọn rau xanh rung rinh trước gió, Thỏ không chần nôi lòng ham ăn, chặc miệng nghĩ : « Biết đâu Cá Sấu không quên mối thù trước ! »

Rón rén đến gần mặt nước, Thỏ vừa hưởng được mấy cành rau, đã bị Cá Sấu ngoạm thon lớn vào giữa miệng. Thỏ sợ nhớ ! toát mồ hôi lạnh khắp người. Chú Cá Sấu muốn dọa Thỏ sợ thêm liền *hừ hừ* trong cuống họng mấy tiếng.

Thỏ nhanh trí bảo :

— Anh rên *hừ hừ* thì tôi không ghê đâu, dả anh kêu to : *hà hà* lên thì tôi sợ lắm đấy !

Cá Sấu to đầu tưởng thật há miệng kêu *hà hà* ha tiếng. Thỏ thừa cơ nhảy tót lên bờ chạy mất.

IX

Năm ấy tự nhiên nước hồ cạn hết. Chú Cá Sấu không có chỗ ở, lần lên bờ gặp người nhà quê đánh chiếc xe bò qua đấy.

Cá Sấu năn nỉ xin người nhà quê trở cho sang một hồ khác có nước. Người nhà quê thương tình bảo :

— Nhưng ta không thể để người lên xe được vì trong xe còn đầy hàng.

Cá Sấu ngấm quanh rồi nói :

— Bác buộc treo tôi vào dưới gầm xe cũng được.

Đến nơi, Cá Sấu vừa xuống khỏi đã quay ngay lại nhe răng hét người nhà quê :

— Ta phải ăn thịt anh !

Người nhà quê sợ hãi nói :

— Nhưng tôi có làm gì chú đâu ?

— Người đã buộc thắt ta chặt quá đến đau khắp cả mình đây.

Lần này đến lượt người nhà quê năn nỉ kêu van lại, nhưng Cá Sấu vô ơn nhất định không nghe.

— Vậy chú cho phép tôi về thăm vợ con một lần nữa đã.

Cá Sấu bằng lòng. Người nhà quê buồn khóc sụt sùi trở về nhà. Đến nửa đường gặp Thỏ :

— Làm sao khóc thế, bác ?

Đem đầu đuôi câu chuyện kể lại, người nhà quê tấm tức giận chú Cá Sấu chóng quên ơn.

— Đừng sợ, bác cứ theo tôi.

Quay về chỗ cũ, Thỏ hỏi Cá Sấu :

— Bác này làm gì anh mà anh định ăn thịt người ta ?

— Hắn đã buộc nịt ta chặt quá.

— Buộc như thế nào mà bảo là chặt. Anh lên đây cho bác kia thử làm lại xem nào.

Cá Sấu bằng lòng cho người nhà quê lấy thùng treo mình dưới gầm xe.

— Buộc như thế này có phải không ?

— Không, nếu như thế này ta đã không tức.

Thỏ lại bảo người nhà quê thắt chặt hơn nữa.

— Chắc như lần này thì phải?

— Đúng đây, ta đến chết tức người đi được.

Thở quay bảo người nhà quê :

— Cá Sấu đã buộc chắc rồi bác còn đợi gì nữa.

Người nhà quê hiểu ý, vác một thanh củi to đến đánh chết chú Cá Sấu.

X

Có một người vừa cưới vợ được ba ngày thì có giặc, nhà vua gọi ra đi lính. Người ấy thương yêu vợ lắm không nỡ xa người đàn bà xinh đẹp và dịu dàng. Tình

yêu, tuy thắm thía nhưng không cãi được lệnh vua, người ấy đành sắp sửa hành lý lên đường.

Đi xa mỗi ngồi nghỉ dưới một gốc đa, anh chàng buồn nghĩ thương vợ, vác khăn gói quay về nhà. Hàn huyên vui sướng nhưng cũng chóng đến đến lúc phải gạt nước mắt ra đi. Qua gốc đa ngồi nghỉ, nhớ đến hình ảnh vợ, anh chàng lại quay về. Cứ thế đến năm sáu lượt.

Ở cây đa có một con tinh. Thấy lạ theo về, nó mê ngay người đàn bà sinh đẹp. Đợi cho người chồng đi khỏi ít lâu, nó hiện hình ra giống hệt như người lính : cả nét mặt, giáng người đến giọng nói. Tim đến nhà, nó nói dối người vợ rằng quan tha cho về không phải ra lính và ăn ở đấy với người đàn bà như một cặp vợ chồng âu yếm.

Giặc tan, người chồng kia về đến cửa nhà gặp vợ gọi. Vợ sửng sốt nhìn chồng vừa lúc ấy con tinh cũng ra đứng cửa. Người đàn bà phân vân không biết ai là chồng thật.

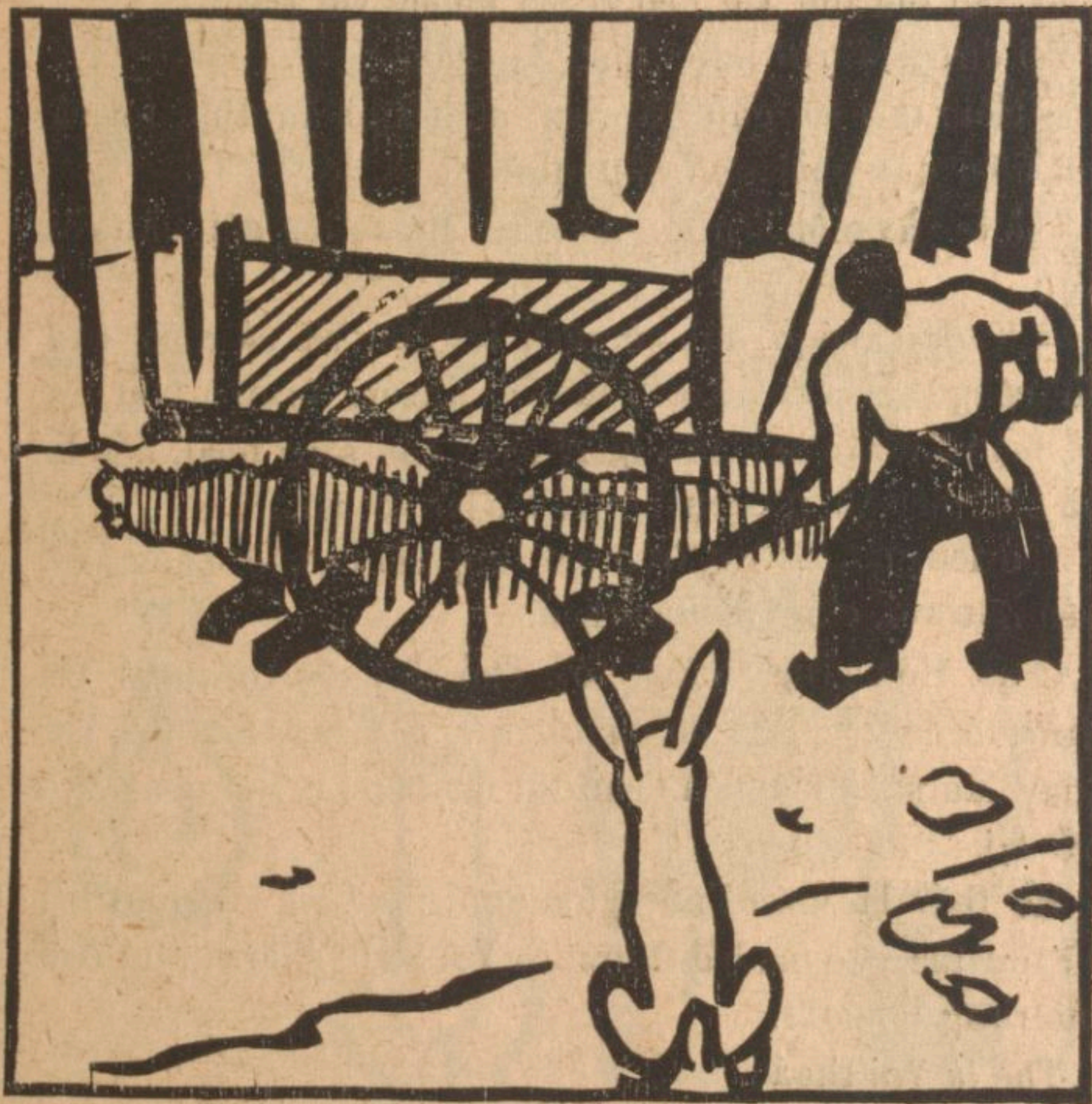
Cãi vả một hồi, rồi cùng rủ nhau lên quan, nhưng quan cũng chịu vì hai người giống nhau như hai giọt nước.

Người lính buồn rầu trở ra lang thang đi tìm một vị phúc tinh nào có kế gì hay, cho mình được đoàn tụ với vợ. Thỏ gặp hỏi và sau khi biết đầu đuôi câu chuyện liền an ủi người lính rằng :

— Bác đừng sợ tôi xin giúp bác việc này. Nào chúng ta cùng lên Quan.

Trước mặt đông đủ cả mọi người, Thỏ thưa rằng :

— Xin Quan cho lấy một cái lọ cổ bé ra đây. Trong hai người ai có thể chui lọt vào cái lọ này mới thật là chồng của người đàn bà xinh đẹp.

Con tinh bụng nghĩ : « Thôi thế thì ta được cuộc rồi ».
Đoạn thu hình bằng một ngón tay chui tọt vào cái lọ.

Thỏ bảo người lính nút lại và nói rằng :

— Người thật không bao giờ thu hình thế được, chỉ có yêu ma mới có tài biến hóa thôi. Mau đem vứt cái lọ xuống sông đi mà về với vợ.

Thế là nhờ Thỏ hai vợ chồng lại được đoàn tụ với nhau.

XI

Thỏ đi chơi gặp một chú Voi lừ thừ tiến đến có vẻ buồn lắm. Thỏ nhanh mồm hỏi ngay :

— Sao thế anh Voi ? có gì mà không vui thế ?

Voi đứng lại rớt nước mắt đáp rằng :

— Hôm qua tôi gặp Hồ. Ngài nhất định ăn thịt tôi và hẹn hôm nay phải đến nộp mình.

Thỏ ve vẩy một bên tai, dơ chân trước lên gãi đầu rồi nói :

— Không khó gì, anh cứ cười lên, tôi sẽ có cách cho Hồ trông thấy anh đã phải lùi rồi. Nhưng tôi dặn : hễ tôi tát má bên trái anh, anh quay ngay đầu sang phải, nếu là má bên phải thì quay sang trái. Nhớ rồi chứ ?

Thỏ leo một cây tre, trèo lên lưng rồi ra ngồi chễm chệ trên đầu voi, cùng đến nơi hẹn.

Ở xa, Hồ chứng nhạc đi tới. Thỏ đề ý vừa thấy chú Ba Mươi ló đầu ra, liền dơ chân trước đập vào má Voi, Voi quay đầu sang một bên. Thỏ tát má bên kia Voi quay đầu trở lại.

Hồ thấy lạ nhìn Thỏ ngẫm nghĩ : « Con vật nhỏ kia dữ tợn thế nào mà bắt được cả Voi » rồi đâm sợ, lùi dần vào rừng lần mất.

Thế là Voi thoát.

XII

Một hôm Thỏ ngủ dưới gốc dừa, một quả dừa rơi xuống ngay bên cạnh. Thỏ giật mình tỉnh giấc tưởng đất sụt hoảng hốt cầm đầu chạy như bay. Hồ gặp vội hỏi (có lẽ Hồ không nhận ra Thỏ là con vật bạn của Dê hay Voi độ trước) :

— Cái gì mà chạy thế ?

Thỏ chỉ kịp đáp trong hơi gió :

— Đất sụt sắp đến đằng sau đây !

Hồ nghe nói sợ, cũng cầm đầu chạy theo. Nhưng Thỏ nhanh nên xa Hồ nhiều lắm.

Chạy đã mệt lắm. Hồ gặp một ông Tiên, Tiên liền hỏi:
 Hồ vội đáp :

— Đắt sứt sập đến ở đằng sau !

Ông Tiên cười nói :

— Ai bảo anh thế ? Đắt có bao giờ sứt được.

Hồ biết mình đã mắc lừa Thỏ liền theo vết vào rừng
 tìm thì gặp ngay Thỏ đã đang nằm ngáy ở dưới gốc
 chuối. Hồ đến chặn một chân trước lên mình Thỏ.

— Ta sẽ ăn thịt ngươi vì ngươi nói dối cho ta chạy
 đến đứt cả hơi đây !

Thỏ điềm tĩnh nói :

— Cái ấy không quan trọng mấy bằng điều này : người có biết các giống vật ở rừng đã tôn ta làm vua chưa ?

Hồ ngạc nhiên nhưng trông dáng điệu của Thỏ cũng tin ngay được và sợ hãi rút chân về.

— Mau quỳ xuống cho ta ngự lên lưng.

Thỏ đưa Hồ đến một nơi mà các giống vật ở rừng thường họp nhau ở đấy. Mới trông thấy Hồ, con nào con nấy đã tìm đường lẫn rồi. Thỏ cũng biết lũ kia sợ Hồ, nhưng hóm hỉnh bảo chú Ba Mươi rằng :

— Đấy người coi, họ sợ Vua đã chạy chốn cả.

Hồ tin lắm cung kính xin lỗi Thỏ. Thỏ tủm tỉm cười bảo :

— Được không biết thì lần này ta tha cho !

XIII

Đột nhiên một buổi Hồ nghĩ ra rằng đã nhiều lần Thỏ lừa dối mình nên nhất định đi tìm cho được để ăn thịt.

« Ta không thể tha cái thằng nhai nhép ấy được ! » Hồ vừa đi vừa nghĩ thế thì gặp ngay Thỏ đang ăn cỏ ở một bờ ruộng.

Trông cái vẻ hung hăng của Hồ, Thỏ biết có điều chẳng lành nên chạy tót ngay trước. Nhưng Hồ đuổi, đem hết cả lòng căm tức ra đuổi.

Bĩ quá Thỏ nhanh chân leo lên một bụi tre, nhưng không may trên cành tre lại có một tổ ong rừng, Thỏ vội vàng lấy lá bịt kín cửa tổ lại cho ong không bay ra được. Ong bị hăm kêu vo...o...vo.. o ..

Vừa lúc ấy Hồ đến hăm hờ định leo lên bắt Thỏ. Nhưng chú Thỏ láu lĩnh đã hét ngay :

— Lão nào, anh không được phép lên đây ! các tiên đương sai ta đánh đàn cho người nghe.

Hồ nghe nói sợ không dám leo lên, nhưng nghe tiếng ong kêu vo...o...vo...o... thích lắm nằn nì :

— Anh Thỏ ơi ! anh cho tôi lên đánh đàn với !

— Để anh lên, anh cần tôi nhé !

— Không mà, tôi không cần anh đâu, nếu anh cho tôi đánh đàn hầu các tiên.

— Được, vậy anh lên đây. Này cầm lấy đàn. Tôi muốn nghe tiếng nó đi xa đến đâu. Anh đập mạnh vào, nhưng đợi cho tôi đến góc rừng kia đã nhé !

Khi Thỏ đi xa rồi, Hồ đập mạnh quá, tổ vớ ong bay ra xúm lại đốt Hồ đến gần chết.

XIV

Hồ tụt bụi tre xuống, giận quá cầm cổ đuôi theo Thỏ bụng nghĩ : « Nó biết là tôi ong lại bảo là cái đàn. Nó còn sui mình đập mạnh cho ong ra đốt nữa. Lần này mày có chạy đằng trời với tao ! »

Hồ ra sức đuổi. Thỏ hết đường cuống lên liền nhảy liều xuống một cái giếng cạn. Hồ đến bên bờ nhìn xuống hét :

— Mày sẽ chết bây giờ !

Thỏ đứng định đáp :

— Ấy chưa chắc. Trời sắp sập và sẽ đè bẹp người chết ngay giờ.

Nghe nói Hồ sợ quá, vật nài xin Thỏ thương tình cho chôn cùng dưới giếng. Thỏ bảo :

— Không được, cho anh xuống để anh cắn chết tôi nhớ !

— Không tôi xin thề không dám đụng chạm đến người anh.

Khi Hồ đã ở dưới giếng rồi, Thỏ nghĩ đến kế thoát thân. Anh chàng chạy lăng quăng ra căn dùi sau Hồ một cái. Hồ tức nói :

— Nếu anh còn cần tôi thế nữa tôi sẽ vớt anh lên trên kia cho trời sụt đè chết anh.

Một lát sau, Thỏ lừa lại cần Hồ miếng nữa. Hồ giận lắm, nắm Thỏ ném lên bờ giếng.

Thế là Thỏ thoát, nhìn xuống cười chào Hồ rồi ung dung đi vào rừng.

XV

Thỏ buồn đi lang thang một mình trong rừng gặp chú Mèo liền rủ đi câu cá.

Mèo ưng thuận ngay, hai con liền đến một cái đầm gần đấy.

Đầm nhiều cá nên mới có một lúc mà hai chú đã được một mẻ. Mèo sung sướng ngồi ve vầy đuôi nhìn đồng cá bảo Thỏ rằng :

— Làm thế nào đem đi được bây giờ.

Thỏ liền đáp :

— Tôi yếu sức không mang nổi. Hay tôi buộc vào đuôi anh, anh kéo lê đi vậy.

Mèo bằng lòng cho Thỏ buộc cá vào đuôi mình. Nhưng đến khi lên đường, cá nặng quá, Mèo lê đi không nổi. Lấy sức nhiều quá, Mèo bị đứt ngay đuôi. Anh ta tức nhớ, bảo chỉ tại Thỏ. Thỏ sợ cảm đầu chạy nhưng Mèo đuổi kịp, nắm lấy nghiêng ràng bảo rằng :

— Mày sẽ chết !

Thỏ dịu giọng nói :

— Anh bớt giận tôi biết một người thợ rèn có thể nối đuôi anh cho lành được.

Mèo tin thật theo Thỏ đi. Đến nơi, Thỏ nói với người thợ rèn :

— Ông làm ơn, giúp tôi nối cái đuôi này cho chủ Mèo. Bác thợ rèn liền nung một thanh sắt cho đỏ toan cầm

đuôi nổi cho Mèo, nhưng sắt nóng đốt cháy thịt, Mèo hoảng hốt chạy biến vào rừng chôn măt.

XVI

Nhưng Mèo vẫn còn căm giận nhất định tìm cho được Thỏ để trả thù. Chú ta sục sạo trong rừng bắt gặp ngay được Thỏ.

— Lần này mày khó thoát được tay tao !

Thỏ láu lỉnh năn nỉ xin :

— Đừng ăn thịt tôi không ngon đâu. Tôi xin kiếm hầu anh một mồi khá hơn. Trong nhà dăng kia có thịt nướng thơm lắm. Anh đợi tôi đi lấy về chúng ta cùng ăn.

Mèo nghe nói bùi tai nghĩ thêm thịt nướng, nuốt nước dãi : — Thế thì được, nào chúng ta cùng đi.

Gần đến nhà, Thỏ bảo : — Anh đứng đợi tôi đây.

Khi Thỏ đem thịt ra. Mèo ngửi thấy mùi muốn ăn lắm, nói ngay : — Nào chúng ta chia nhau.

— Làm gì mà háu thế ! Ra dưới gốc cây kia rồi chúng ta cùng ăn.

Đến nơi Thỏ leo tót ngay lên cây đem theo cả thịt. Mèo rùng dấy dãi, chân khờ dại không chèo lên cây được đứng dưới kêu : --- Vứt phần cho ta với !

Nhưng Thỏ chỉ để rơi những miếng nhỏ tí thôi. Mèo giận lắm, cố ra bám vào cây leo lên. Thỏ thấy thế sợ vội kêu to :

--- Này bác thợ rèn ơi ! bác làm ơn nung thanh sắt đến nối đuôi cho chú Mèo tôi một lần nữa.

Mèo nghe nói sợ vội vàng bỏ Thỏ lần ngay vào rừng.

XVII

Một hôm có bốn người nhà quê qua khu rừng mệt muốn nằm ngủ một giấc. Họ bàn với nhau :

--- Anh em ạ, chúng ta phải cẩn thận đề tránh khỏi bị hổ ăn thịt. Chúng ta nằm xuống, đầu mỗi người chỉ về một phương và chụm cả chân vào giữa. Hổ thấy lạ tất không dám cắn chúng ta.

Nằm yên đầu đấy, bốn người chợp ngủ đi. Hổ đói tìm mồi đến nhìn thấy lấy làm lạ. Hễ chú ta đến ngửi cái đầu ở đằng Nam thì đã thấy cái đầu ở phương Bắc nhìn lại, sang phía Tây lại len lét trông trộm cái đầu bên Đông. Quanh quẩn bốn phía Hổ không dám làm gì rồi đâm sợ lẫn vào rừng. Gặp các giống thú khác hội họp cả bên bờ suối, Hổ đem kể chuyện gặp con vật kỳ dị có bốn đầu ấy.

Thỏ nói :

— Chúng ta thử lại xem nào. Đông thế này còn sợ gì nữa.

Anh Gấu chêm vào một câu :

— . . . và thịt nó rất ngon, anh em mình sẽ chia nhau mỗi người một miếng.

Cả bọn nhao nhao lên biểu đồng tình.

Thỏ nghĩ « Tội tham ăn này lại muốn hết ! » rồi lớn tiếng bảo :

--- Anh em sắp hàng vào mà đi. Voi, Hổ, Trâu, đi trước các anh nhỏ đi sau, như thế có xảy ra sự gì, người bé có thể chạy nhanh bằng người lớn được.

Rồi Thỏ leo lên đầu voi dẫn đi.

Đến nơi Thỏ nhìn biết ngay đây là mấy người đang nằm ngủ. Nhưng muốn làm cho các giống vật phải một phen sợ hãi, cho bõ ghét, Thỏ vội hét lên rằng :

--- Con vật kia sắp cắn hết đầu các anh bây giờ !

Các giống thú nghe nói sợ hãi vội quay gót mải miết chạy chồm con nhớn đè lên con bé. Thỏ nhẩy xuống đất đến đánh thức các người kia mà bảo rằng :

--- Những con vật định đến ăn thịt các bác chết vô số đây kia.

Bốn người nhà què liền ra nhặt những xác đem về nhà làm thịt.

XVIII

Có người nghe tiếng Thỏ tỉnh khôn muốn thử, liền viết một cái đơn rằng :

— Đã mấy tháng nay tôi mất trộm một con trâu. Trâu ấy không phải cái mà cũng không phải đực. Bảo người ta bắt của tôi năm ngoái cũng không đúng mà bắt nam nay cũng không đúng nữa. Bảo một người họ nhà tôi lấy là sai hay một người ngoài lấy cũng là sai.

Vậy Thỏ có thể bảo cho tôi biết :

Trâu của tôi là trâu đực hay trâu cái ? người ta lấy trâu tôi ngày nào ? và ai đã lấy trộm trâu tôi ?

Đơn ấy đến tay Thỏ. Xem xong Thỏ cùng người kia lên quan hỏi. Quan không hiểu phán rằng :

— Cái đơn này làm tối nghĩa, người nào thảo cái đơn này chắc là người điên.

Nhưng Thỏ đáp :

— Không, đơn làm đúng lắm. Bảo không phải là một trâu đực, cũng không phải là một trâu cái, thì chính là trâu thiếu rồi. Bảo không phải mất trộm năm ngoái, cũng không phải năm nay thì chính là mất đêm ba mươi tết vừa qua nó cũng là đêm đầu tiên năm mới. Còn bảo không phải một người họ, cũng không phải một người ngoài lấy thì chính là anh vợ bên nguyên rồi.

Người kia và Quan nghe nói cũng phải chịu khen Thỏ là tinh khôn.

GIẢI TRÍ

Ô chữ « Bát giác »

- ○ ○ NGANG
- ○ ○ ○ ○ 1. -- Đứa trẻ được nuông hay thế
- ○ ○ ○ ○ 2. -- Con còi (chữ Hán)
- ○ ○ ○ ○ 3. -- Âm ỹ
- ○ ○ 4. -- Nhiều tuổi

DỌC

1. -- Lộn ngược thành « ít » (nói ngọng)
2. -- Phơi vào chỗ mát
3. -- Thế à !
4. -- Nhòe nhoẹt
5. -- Tiếng khóc

CHỮ ĐỒNG ÂM

Một tiếng đề trở về đường, mùa nóng bức, và anh em bạn cướp dật của nhau là tiếng gì ?

TRẢ LỜI CÂU ĐỐ KỲ TRƯỚC :

Chấp chữ : NHOÁNG

THA

Ô CHỮ : T R I N H

O N G

Về kỳ thi tháng Juillet và Août

Vì có nhiều bạn ở xa yêu cầu, chúng tôi hoãn hai kỳ thi tháng Juillet và Août đến Septembre, để mở kỳ thi lớn.

RA NGÀY 27 JUILLET 1939

QUYỀN THỨ 9 : TỬ THÙ

Những KẾT QUẢ RỰC RỠ

CỦA TRƯỜNG

Trung - học **GIA - LONG**

trong các kỳ thi vừa qua

Baccalauréat
(1ère partie)

20 người vào vấn đáp.
18 đỗ hẳn.
6 bình thứ (mention A.B.)

Diplôme
d'E. P. S. I.

50 người kể cả những thí-sinh
vào vấn đáp và kỳ đệ nhị
4 bình thứ.

Certificat
d'E. P. C. I.

134 người đỗ hẳn.

Certificat
d'E. E. I.

26 người đỗ hẳn.

Trọng

kỷ-luật

Theo đúng

phương-pháp sư-phạm

Dạy có

kết quả

Đó là ba

ĐẶC - ĐIỂM của trường

TRUNG - HỌC GIA - LONG

Ngày khai trường niên học 1939-1940: **1er SEPTEMBRE**